

PUTEREA CELOR 40 DE LITURGHII ȘI PARASTASELE

Din învățăturile părintelui Cleopa

EDITURA EGUMENITA

2014

Inainte vreme, când încă nu se știa puterea celor 40 de Liturghii, lumea făcea pentru cei răposați câte 20, alții câte 30 de Liturghii. Dar s-a descoperit că sunt mai puternice 40 de Liturghii decât 30. Și cum a fost?

Un preot bătrân dintr-un sat avea peste 80 de ani. El, săracul, nu mai putea sluji. A măritat o fată a lui, iar ginerele rămăsese în locul lui la parohie. Poporul avea evlavie la preotul bătrân, dacă l-a cunoscut, pentru că pe atâția i-a botezat și i-a și cununat și pe alții i-a și înmormântat; îl știau drept părintele satului, că era de mult timp acolo.

Oamenii aveau evlavie la bătrân. Se mai duceau la spovedire, la citit, să le mai spună un cuvânt, și tânărul era bucuros că bătrânul mai poate face ceva, de-l ajută pe el.

Dar pe preotul bătrân îl dureau picioarele, căci era bolnav de reumatism. Acum la bătrânețe reumatismul își arată puterea, pe măsură ce slăbește omul tot mai tare. Și i se umflaseră picioarele. Acolo în satul acela era un feredeu, o baie, care avea apă sărată, ce făcea bine la reumatism, la diferite boli.

Baia aceasta era într-o grădină mare, cu o livadă frumoasă.

Și preotul ducându-se acolo să facă baie, se ducea cu nădejdea în Dumnezeu, că așa-i datorია preotului

și a călugărului și a creștinului când călătorește, mai ales singur, să zică rugăciuni pe drum. Zicea rugăciuni de acasă până ajungea în grădină.

Când ajungea acolo în grădină, întâlnea un tânăr plângând și văitându-se foarte tare, dar care nu vorbea. Și mergea tânărul acesta cu preotul la baie și arăta multă dragoste să-l ajute pe preot. Preotul bătrân, cât stătea în baie zicea rugăciuni, că el știa rugăciuni multe pe de rost

Când ieșea din baie, tânărul acela iar venea plângând. Plângea într-una. Ștergea picioarele preotului, îl încălța, îi dădea haina și-l petrecea plângând. Acuma bietul preot, văzând pe tânărul acesta că plânge, îl întreabă: „Tinere, de

ce plângi?" Iar el nu grăia nimic. Atunci preotul s-a gândit să-i dea bani. Dar acela plângea și n-a vrut să primească banii. De câte ori venea preotul, găsea pe tânărul ăsta care ieșea de undeva din livadă, că era livadă deasă cu pomi, plângând tare, și mergea cu el la baie și îl ajuta până ieșea preotul din grădină, iar el rămânea în grădina aceea.

Atunci, ce s-a gândit preotul? A pus niște prescuri și o sticlă de vin curat într-un șervet frumos și a zis: „Eu am să-i dau prescurile acestea și o sticlă de vin, poate acestea le va primi, că tare mult bine îmi face omul acesta”.

Când a ajuns preotul, l-a întâlnit iar plângând. A mers la baie, acela iar l-a

ajutat, și când să iasă pe poartă, preotul zice:

- Ia legătura asta cu prescuri și o sticlă de vin, să le mănânci, că le-am blagoslovit eu. Atunci a vorbit tânărul acela:

- Oh, părinte, oh! Dacă ai ști cine sunt eu, nu mi-ai da prescuri să mănânc. Vai și amar de mine!

Și atunci s-a speriat preotul:
- Dar cine ești tu, fiule? De ce n-ai vorbit până acum, că de atâtea ori am venit eu în grădina asta și taie mult m-ai ajutat?

- Oh, părinte sfinte, dacă ai sta sfinția ta în grădina asta și în baia asta toată viața, mare bine mi-ai face mie!

- Dar de ce?